

Přinášení Krista do tvé krize

David Wilkerson January 1, 1996

Pojďte se mnou na pole do roviny Dura blízko Babylona. Král Nabuchodonozor obeslal všechny vřadce – vladaře, prince, knížata, úředníky – z celé jeho rozsáhlé říše. Představte si obraz – dav lidí oblečených v jejich různých pestrých národních oděvech, hovořící mnoha jazyky. A ti všichni byli shromážděni z jediného důvodu – vzdávat čest královým bohům!

Nabuchodonozor král postavil ohromný zlatý obraz, devadesát stop vysoký. A nyní se tyto vřadkové, kteří vážili cestu na pole Dura, klaněli v uctívání, jakmile královský orchestr začal hrát hudbu. Buďte tohle, anebo smrt.

Ale tito židovští muži – Sidrach, Mizach a Abdenágo – se odmítli klanět. Tito muži byli odvedeni jako zajatci z Jeruzaléma Kaldejci a přivedeni do paláce Sinear. Zde se učili kaldejskému jazyku a spolu s Danielem byli jmenováni, aby stáli před králem (vedoucí osobnosti v jeho vládě). A teď se všichni kolem nich, muži všech národů, klaněli zlatému obrazu, podřizující se královskému výnosu. Ale oni ne!

Žárliví vřadkové to oznámili Nabuchodonozorovi, a když je vyslechl, rozzuřil se. Myslel si: „Jak si nějaký člen mé vlastní vlády troufá stát proti mně v neposlušnosti!“

Nebylo tehdy neobvyklé potrestat narušitele královských výnosů jeho vhozením do rozpálené pece. Jeremiáš říká: „...Sedechiáš a Echaab, které král Babylonský upekł na ohni“ (Jeremiáš 29:22). Nepochybuji o tom, Nabuchodonozor byl zvyklý vidět těla vhozená do otevřené ohnivé pece – vidět okamžité vzplanutí spalovaného těla a cítit zápach spáleného masa. Teď byl tak rozzuřený, že svým vojákům poručil, aby rozpálili pec sedmkrát více než bylo obvyklé!

Když stráž přivedla tito židovské muže před krále, Nabuchodonozor řekl: „Tak vy jste se odmítli klanět mému bohu, když zazněla hudba. Dobře, nechám vás, abyste to zkusili ještě jednou. Měli byste vědět, že ohnivá pec je sedmkrát více rozpálená. A když se ani tentokrát nepokloníte, budete do ní vhozeni a upečeni!“

Buďte si jisti, že ti muži mohli cítit žár dobřela rozpálené pece z toho místa, kde stáli. A pravděpodobně také viděli silné vojáky padající vyčerpáním, jak ládovali pec, přemožení velikým žářem.

Tito židovští muži nechtěli zemřít. Byli lidskými bytostmi jako ty a já. Nikdo by nebyl takový blázen, aby chtěl zemřít upečením v ohni! Přesto měli tito muži neuvěřitelnou víru, kterou dal do jejich srdcí Duch svatý. A proto odpověděli králi: „Ó králi, nemusíme přemýšlet, jak bychom ti odpověděli. Nebudeme se klanět! Náš Bůh je schopen nás osvobodit. A i kdyby nás neosvobodil, nebudeme uctívat obraz.“

Znáte zbytek tohoto příběhu. Slovo o velkém pálení se pravděpodobně rozšířilo a zvědavé zástupy se tísnily kolem cesty. Lidé usilovali alespoň letmo zahlédnout muže, kteří si troufli neuposlechnout králova výnosu a kteří budou zaživa upečeni!

Brzy přijela králova společnost. Král zaujal své místo – v bezpečné vzdálenosti od žáru, ale dost blízko, aby dosvědčil skutečné spálení těl. „Což se tito nepoddají rebelující blázni nikdy nepoučí?“ myslel si pravděpodobně. „Zkrátka, tito další rebelové nebudou, zbude jen popel!“

Potom byli přivedeni tři židovští muži, měli svázané ruce i nohy. Nejmocnější vojáci královny armády je popadli a nesli je k peci, aby je tam vhodili. Ale plameny byly tak žhavé, že vojáci začali padat jeden za druhým – zabít žarem!

Tři židovští muži byli nakonec nějak vhozeni do pece. Ale král byl zmaten. Nebyl žádný náhlý záblesk spalovaného těla, žádný zápach páleného masa. Díval se zblízka do ohně – a užasl nad tím, co viděl!

Tři židovští muži se procházeli na vrcholu hromady uhlí, jako by se procházeli po rozžvýčených lístcích! Oheň spálil pouze jejich pouta a tak jejich ruce byly nyní zvednuté, chválící Boha.

Nabuchodonozor se obrátil k jednomu ze svých společníků a řekl: „Kolik mužů jsme vhodili do pece?“

„Tři, ó králi,“ zněla odpověď.

„Ale já vidím čtyři!“ odvětil král. „A žádný z nich není spálený. Nikdo není ani zraněný. A jeden z nich je podobný Synu Božímu!“ (viz Daniel 3:24–25).

Nuže, jak mohl pohanský král poznat Syna Božího? Protože Kristova sláva nemůže být skryta. Kdykoliv se v Písmu objevují andělé, jsou oblečeni bíle a svítí nebeskou září. Ano, ta jasná zář nebyl serafín, nebyl to Gabriel, ani Mojžíš ani Eliáš vzkrášený z mrtvých. Byl to sám Ježíš – a On byl jasnější než sedmkrát rozpálený plamen!

Milovaný, toto svědectví přichází z pohanských úst: Kristus se objevil s Židy v jejich krizi (v jejich krizové situaci)! A mluvíme o situaci života nebo smrti. Byla to životní krize – beznadějná okolnost podle těla, taková, která vyžaduje zázrak. Ale Kristus se procházel vedle těchto mužů, potěšoval, osvobodil je. Šel do toho s nimi, aby je zachránil a osvobodil!

Tato zpráva je celá o tom, jak ty, já a každý z nás máme přinášet Krista do svých krizí.

Ježíš nepřišel do židovské krize, aby udělal dojem na pohanského krále. Totéž udělal již v předcházející kapitole. Když Daniel vyložil Nabuchodonozorovi sen, král prohlásil: „...V pravdě že Bůh váš je Bůh bohů a Pán králů...“ (Daniel 2:47). Ale jak rychle na to zapomen!!

Ne, to nebyla evangelistická návštěva. Bůh znal srdce vrtkavého krále a také věděl, že silný dojem, který zázraky učiní na pohanskou mysl, vydrží jen asi na tři dny. Správněji řečeno, Ježíš přišel do krize židovských mužů z jediného důvodu – kvůli nim samotným! On je přišel potěšit a zachránit, protože je miloval. Pán slávy jim svědčil sám sebe v jejich krizové hodině – protože oni byli absolutně odevzdáni Jemu!

Pravda je, že Pán nesvědčil sám sebe do všech lidských krizí. Písmo říká, že když byl na velikonoce v Jeruzalémě, „...mnozí uvěřili v jeho jméno, když viděli zázraky, které dělal. Ale Ježíš jim nesvědčil Sebe samého, protože znal všechny lidi, a ... věděl, co je v člověku“ (Jan 2:23–25).

Ježíš zná podvod, který je v lidských srdcích. On ví, že mnozí jsou ochotni připustit (vzít na vědomí), že je Bůh – ale nejsou ochotni svědčit do Jeho rukou celý svůj život!

Jedna věc je věřit, že Ježíš je Bůh a Spasitel, ale zcela jiná všechno Mu svědčit. Svědčit znamená „povědit nebo dát bůžím zodpovědnosti“. Takže, svědčení se Kristu je dát svůj život úplně kompletně. Ježíši – svědčit celé své bytí do Jeho péče. A naopak, On svědčuje sám sebe těm, kteří se totálně odevzdali Jemu!

Žijeme ve společnosti, která jednou krizí za druhou zapadá do bahna. Koho znáš, že zrovna neelí krizi nebo právě nějakou neprošel? Já osobně znám mnoho křesťanů, kteří stojí tváří v tvář hlubokým, velkým problémům, které hrozí, že je přemohou a zničí.

Jaké krizi elíš ty? Je duchovní, finanční, duševní, mentální, fyzická? Je ve tvém manželství, ve tvé práci, tvém obchodu? Mluvíme o okolnostech tak vážných, že tě z nich dostane pouze zázrak, o situacích, které vypadají beznadějně! Pokud jsi v takové krizi, potěbuješ, aby přišel Ježíš s prošel tím s tebou. Jenom Syn živého Boha může vyřešit tvůj problém – On může udělat nemožné – může tě zachránit z tvé pece utření.

Můžeš odpovědět: „Ano, potěbuji Ježíše, aby se mnou skrz to prošel. Potěbuji Ho, aby přišel do mé krize, jako to udělal pro židovské muže. Ale jak to mohu udělat? Jak dosáhnou toho, aby se pro mne angažoval v mé krizi?“

Můžeš to udělat stejným způsobem, jakým Sidrach, Mizach a Abdenago přinesli Krista do jejich krize. Tito muži učinili tři pozoruhodná odevzdání se:

1. Odevzdali sami sebe čistému, neposkvrněnému životnímu stylu uprostřed bezbožné společnosti!

„Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrtoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Proč hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškrtovat!“ (Daniel 1:8).

Slovo „poskvrnit“ zde naznačuje „osvobozování se skrze oděknutí se“. Jinými slovy Daniel říkal: „Jakýkoli kompromis s mým standardem mě oloupi o mou svobodu!“

Tak se Daniel zavázal k tomu, že bude jíst pouze fazole a pít jen vodu po deset dní. Žádná jídla z královského stolu, žádné drahé víno. Když to řekl správci nad dvořany, správce dvořanů odpověděl: „Budeš mě stát měj život! Budeš na konci těch deseti dnů vypadat nemocně. Tvé tváře budou propadlé a král si toho určitě všimne. Podívej, sněz alespoň trochu masa. Potřebuješ proteiny. Pij víno, abys posílil svou krev. Jez něco sladkého, dodají ti energii, sílu.“

Když jsem studoval tuto pasáž, divil jsem se: „Proč šel Daniel do takového druhu postupu? Vždytito Židé nebyli vegetariáni.“ Odpověď je pravděpodobně taková, že než přišlo jídlo na královský stůl, bylo maso, víno a lahůdky požehnány modlářskými kněžími. Proto bylo jídlo pro židovské mladíky tímto obědím znečištěno.

Nicméně vím, že Daniel a ti ostatní měli na mysli něco víc – že nečistota ceremonií nebyla tím hlavním důvodem pro jejich odevzdání se. To, co ti řeknu, nepochází z žádného komentáře. Víím, že mi to zjevil Duch svatý. Pročtito tři židovští muži odmítli jíst královské jídlo?

Za prvé, tito muži byli zajati spolu s tisíci jejich krajanů. Prorok Jeremiáš povzbuzoval židovské zajaté, aby se usídlili a stavěli v Babylonu po sedmdesát let, dokud je Bůh nepřivede zpátky. V souhlase s Izraelskou historií odpadání od víry (upadání do náboženství), se lidé pravděpodobně vyrovnali s nespoutanou žádostivostí v této zemi. Daniel a jeho přátelé viděli, jak rychle a snadno se tito dříve zajatci zkompromitovali. Nevázaný, rozmařilý život Babylona je polapil.

Tito tři muži byli neuvěřitelně šokováni, pohoršeni tím, co viděli, když přijeli poprvé do Babylona. Na ulicích byli nestoudné prostitutky, pohanští kaple a oltáře na každém rohu, zjevná opilost a kam ses podíval všude zhýralost, orgie; vyšší úředníci a vědci potácející se po ulicích, zbednění a otupení z vína a alkoholu. Byla to společnost tak uvolněná, nemorální a plná prokletí, že to útočilo na duchovní citlivost těchto mužů.

Daniel studoval proroky. Měl s sebou Jeremiášova psaní a tato proroctví ho vedla k závěru, že Izrael bude v otroctví sedmdesát let. Viděl, že žijí v děležitých historických dobách. Tak někdy během jejich představení Babylonu, Daniel učinil odevzdání se s „...muži, kteří se mnou byli...“ (Daniel 10:7) – těmi dalšími Židy, kteří stáli s ním jak tělesně, tak v duchu.

Představuji si, že měli radu, kde sdíleli zármutek nad kompromisy Izraelců. Pak Daniel vstal a řekl:

„Vidíte také, co jsem viděl já na těchto ulicích! Ale to, co se nám teď zdá tak šokující, bude brzy normální mezi našimi lidmi, pokud se nerozhodneme žít odlišně. Nebude to dlouho trvat, než naši krajané budou vypadat, mluvit a žít jako Kaldejci. Každý bude uchváten tělesností, smyslností – naši pastýři hledající pohodlí a prosperitu, naši vedoucí spokojující se s kompromisy. Naše synagogy budou plné smíšenin, páchání nepravostí, dvojakých pravidel. Každý si bude držet formu víry, ale ztratí veškerou Boží moc.“

„My se musíme postavit! Bůh bude v tomto případě úpadku potřebovat hlasy. Musíme položit své životy, aby světlo Izraele úplně neodešlo.“

Tak tito tři učinili závazek. Řekli si společně:

„Odvážíme se nedělat kompromisy. Odvážíme se nepřijímat jejich morální standard. Odvážíme se nepošpinit se pohanickou hudbou, alkoholem a žábelským životním stylem. Odvážíme se nenechat ducha Babylona, aby poskvrnil naši víru. Budeme odděleni. A budeme disciplinováni v našem chození víry.“

Tito tři židovští muži zůstali svobodní, zavrhlili životní styl Babylona. To nebyla pouze otázka jídla – to bylo něco,

co bylo obsaženo v celém jejich životním stylu. Byl to skrytý oddělený život.

Tito muži nechodili kolem a nekázali ostatním o svém způsobu života. Neinzerovali své ukázněné chození. Byla to přisn? záležitost mezi nimi a Bohem.

Ptám se t?: Když byl B?h připraven mluvit k tomuto národu a jeho lidu, koho si vybíral, aby byl Jeho mluvčím? Kdo se stal Pánovým hlasem – Jeho ryzím svědectvím k odsouzené zemi? Byli to tito zt?i sebevydaní muži.

Když se podívám na naši vlastní odsouzenou společnost, vidím národ rozkládající se tak rychle, že to d?sí. A to včetně t?la Kristova. Církev byla infiltrována duchem Babylona – smíšenina zpráv s množstvím způsobení se standardem světa. Často vykřikují ve svém modlitebním pokojku: „Ó, Bože, kde jsou Tvé hlasy v této zemi? Kde jsou Tví lidé, kteří žijí oddělené životy – kdo povstane a řekne prorocké slovo? Kde jsou tví napomínající mluvčí?“

V tomto řase, kdy se všechno kolem nás bortí, kde jsou takové hlasy? Kde jsou sbory, vůdčí, kteří vystoupí a budou hlasem pro Boha v jejich zamětnání, uvnitř své rodiny, v jejich každodenním chození?

To je to, co se ptali zt?i Hebrejští muži sami sebe. A to je také proč se rozhodli vydat sami sebe zistému životnímu stylu! Jejich smělé rozhodnutí – a jejich svědectví svatého chození – muselo neuvěřitelně zapůsobit na malého Ezra, Nehemiáše a Zerubabela. To možná bylo to, co inspirovalo 43 000, kteří později pevně stáli. Ano, svatý život t?chto zt? muž? pozvedl zbožný zbytek!

Milovaný, nemůžeš být Božím hlasem, pokud nevedeš oddělený, svatý život! B?h t? nemůže použít, pokud je tvé srdce pošpiněné a zkažené tímto bezbožným v?kem. To s sebou nese odhodlané sebevydání se.

Ptám se t?, když jsi v krizi, vykřikuješ: „Bože, kde jsi, když t? potřebuji? Nezaslíbil jsi mi snad mé vysvobození?“

Ale co kdyby ti B?h řekl: „Kde jsi ty, když potřebuji tv?j hlas? Já potřebuji hlasy v t?chto h?išných řasech, zisté nádoby, skrze které mohu mluvit. Řikáš, že chceš, abych k tob? přišel ve tvé krizi – dosud zůstáváš částí bezbožného, světového systému. Řekni mi – jsi nasazen pro mé zámry?“

2. Zavázali se stát se vyhledávací Boha – muži modlitby!

„A obrátil jsem tvá? svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a pokornými prosbami... I modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznáváje se... Ješt? jsem mluvil a modlil se, a vyznával h?ích sv?j i h?ích lidu svého Izraelského...“ (Daniel 9:3–4, 20). Tady je d?kaz – tohle byli muži modlitby.

Vidíš, první závazek, který museli udělat – žít oddělený život – musel být podepřen druhým závazkem, odevzdáním se, být vyhledávacem Boha. Skutečně, je nemožné žít svatý život bez toho, aniž bychom trávili mnoho řasu na kolenou, hledající Boha pro sílu a zmocnění k vedení takového života.

Nemyl se – v?rné svědomité modlení t? neponechá mimo tvou krizi. Naopak, nejpravděpodobněji t? to přivede do rozpálené pece a lví jámy. Ale modlitba t? připraví, abys tomu všemu řelil s důvěrou – stal se živou obětí kv?li Ježíši.

Daniela dovedly jeho modlitby přímo do lví jámy. A tato zkouška přišla roky po zkoušce Židovských muž? – Danielovi bylo osmdesát. To t? možná vyd?sí, jestli se divíš, jak dlouho to bude trvat, než zastavíš svou krizi. Možná sis myslel, že zvládneš všechny své „d?ležit? zkoušky za určitý počet let v Pánu. Nicmén? B?h zde dovoluje jednomu ze svých velkých modlitebních bojovník? – muži tichého, jemného ducha, aby řelil životní krizi po desítkách v?rných proseb a p?ímluv!

Milovaný, zkouška končí, jen pokud přijde Ježíš – nebo pokud zemřeš v Kristu! Tento řas nikdy nepřijde, když již nemusíš řelit ohniv? peci nebo lví jám?. To se nestane, pokud se nesv?íš zcela Ježíši!

To je důvod, proč je modlitba tak d?ležitá. Můžeš se zavázat žít neposkvrněný, zistý život – ale toto odevzdání se je nemožné naplnit, aniž by ses souřasn? zavázal vyhledávat Boha. Všechna usvědčující kázání, všechny mocné knihy o svatosti, všechna nabádání ve sv?t? – nic z toho t? nemůže udržet v odevzdání se k oddělenému, svatému životu. Všechno selže – pokud se nezavážeš být horlivý vyhledávac? Boha.

Před několika týdny jsem přišel k Otci a ptal se: „Pane, proč na všechno vyžaduješ modlitbu? Proč neuděláš nic leda skrze modlitbu?“

Bůh odpoví: „Davide, je nemožné Mě milovat, aniž bys Mě vyhledával. Jak může Mé dítě říci, že Mě miluje, když mne nakonec zanedbává po celé dny? Modlitba je barometr oddanosti ke Mně, zbožnosti. Pravá láska tě přivede do Mé přítomnosti!“

Samozřejmě, víra musí být rozdmýchána Božím slovem; nakonec víra přichází skrze slyšení. Ale jednou je víra zapálena, modlitba jí činí planoucí. To rozšíří (exploduje) naši víru. Povídání o peci rozpálené sedmkrát žhavěji: Modlitba zesílila víru židovských mužů, dokud nebyla žhavější než ohnivé plameny!

Když král Nabuchodonozor volal tyto muže ven z pece, řekl: „...Požehnaný Bůh... který poslal anděla svého, a vytrhl služebníky své, kteříž doufali v něho... a těla svá vydali, aby nesloužili a neklaněli se žádnému bohu, kromě Bohu svému“ (Daniel 3:28). Opět, svědectví přišlo z pohanských rtů. Tito muži vydali svá těla Bohu.

Avšak oni to udělali dlouho předtím, než stáli tváří v tvář peci. Vidiš, modlitba je způsob vydávání našich těl Bohu – přinášení živých obětí. A tito muži obtovali denně tímto způsobem. Oni setrvali v modlitbě dny, týdny, stávali se důvěrní s Bohem.

Brzy porozuměli, že zemít je zisk. Smrt je pouze přivést blíže k Tomu, kterého tak milovali.

3. Zavázali se plně důvěřovat Bohu – žít nebo zemít!

„I mluvil Nabuchodonozor a řekl jim: ...pakli se klaníte nebudete, té hodiny uvržení budete do prostřed pece ohnivé rozpálené, a který jest ten Bůh, ježto by vás vytrhl z ruky mé?“ (Daniel 3:14–15).

Tito muži žili té nejhorší možné krizi, které mohl člověk čelit. Kdyby Bůh nepřišel a zázrakem je nevysvobodil, byli by mrtví!

A to je přesně ten druh krize, o které jsem ti povídal. Možná máš velmi bolestivé fyzické trápení, nemoc. Možná je tvé manželství v krizi a není v tvých silách to vyřešit nebo uzdravit. Řekáš: „Modlím se, postím se, dělám všechno. Jestli tě Bůh nepřejde, nebudu to dělat.“

Co přivede Krista do tvé krize? On přejde, pokud ty učiníš stejná rozhodnutí odevzdání se jako tě židovské děti:

„(Oni)... řekli králi: My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozore, co bychom měli odpovědět tobě. Nebo ať, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z pece ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás. Buď, že nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaníte se nebudeme“ (Daniel 3:16–18).

Jinými slovy: „Vypadá to beznadějně. Jestliže pro nás Bůh nevykoná zázrak, budeme mrtví. Ale náš Bůh je schopen nás vysvobodit z ohnivé krize. A i kdyby to neudělal, my se Ho nevzdáme. Žít nebo zemít – budeme mu důvěřovat!“

Milovaný, toto je druh víry, která způsobí, že se andělé radují a požehná to velmi Boží srdce. To je víra, která říká: „Bože, já jsem přesvědčen, zcela přesvědčen, že Ty jsi schopen mě osvobodit. Když Ty jen řekneš slovo, bude po všem.“

„Ale když ne – neutěš. Nebudu tě obviňovat, žeš mě opustil. Zstanu vřemý a stálý. Tvé cesty jsou vyšší než mé, Pane – a můj život je ve Tvých rukou. I kdybys mě zabil, budu ti důvěřovat.“

Toto přináší Krista do tvé krize – plná důvěra, že On je schopen nás zachránit a osvobodit z jakékoliv krize! To je důvěra, že nezáleží na tom, co přejde, my jsme v Jeho rukách.

Prosím, rozuměj – Bůh mohl osvobodit tyto tři muže jakýmkoliv způsobem. On mohl jednoduše zmátnout Nabuchodonozorovu mysl. Nebo, mohl jim umožnit, aby unikli. Nakonec, Mojžíš unikl, Josef a David také.

Avšak tito muži měli takový druh víry, na kterou Bůh odpovídá velmi rychle: Měli víru v Boží věrnost! Byli přesvědčeni, že udělá to nejlepší pro ně a pro Jeho slávu.

To je důvod, proč je nevidíš „vymáhat jejich práva“ jako věřících. Ani netrvali čas tím, že by si pokoušeli navzájem vybudovat víru citováním zaslíbení. Ne, šli s tichou důstojností k peci a řekli: „Bůh je schopen! A když ne...“

Bezpochyby, toto poslední řešení mnoho lidí rozhorlí. Mohu je tím?? slyšet, jak ?íkají: „Ale ne, pastore – to je negativní! To nechává prostor pro pochybnosti. M?li bychom ?íkat pouze, „B?h je schopen – te?ka!“

V??ím celým svým srdcem, že B?h je schopen. V??ím, že mohl promluvit slovo a vysvobodit kohokoliv v okamžiku. Avšak, vezmi v úvahu toto: Kdyby tito židovští muži nebyli schopni ?íci: „A když ne...“, kdyby nem?li takovou víru, co by mohli d?lat v tomto krizovém okamžiku. Mohli by za?ít protestovat t?sn? p?ed vhozením do ohn?? Mohli by skon?it s do nebe volajícím: „Bože, zklamal jsi, selhal jsi v dodržení svého Slova. Nechal jsi nás na holi?kách!“

Ne – oni byli p?ipraveni zem?ít! Mohli ?íci: „Pane, i kdybych musel trp?t – kdyby se mé t?lo vz?alo a vzduch byl zapln?n zápachem mého ho?ícího masa – já vyjdu s d?v?rou v Tebe. Budu Ti v??it, i kdybych nedostal odpov?? na mou modlitbu!“

V?tšina z nás nemá víru, že by mohli použít sm?lá slova, která vyslovili tito muži: „A když ne...“ Ptám se, co bys d?lal, kdybys nedostal svou odpov?? Obvi?oval bys Boha, že t? zklamal, že t? nemá rád? Jaká tragédie jít do pece s výk?ikem: „Bože, kde jsi? Nechal jsi m? na holi?kách!“

Tito t?i židovští muži šli do ohn? s t?ly zcela mrtvými pro sv?t. Byli schopni nabídnout svá t?la radostn? jako živou ob?? A Ježíš se s nimi skute?n? potkal v jejich krizi! Jak neuv??itelná odm?na – mít Ježíše, který kráží s nimi skrze jejich nejsložit?jší ?as.

Co myslíte, že ?ekli Ježíši, když se objevil v peci? „Ó díky Tob?, Pane! D?kujeme Ti, žeš nám nedal pocítit bolest. D?kujeme, žeš nám dal další šanci – na n?kolik dalších let.“

Ne – nikdy! V??ím, že ?ekli: „Pane, vezmi nás s sebou! Nenechávej nás tady. Dotklo se nás vytržení, sláva – a nechceme se vrátit! Ve? nás dom?, abychom byli s Tebou.“ Dali by p?ednost být s Ním! Ježíš zná tento druh srdce – a to je tak krásné, že se sám angažuje.

M?žeš ?íci: „Pane, ve? m? dom?“ Možná ses nikdy neu?il odevzdat své t?lo, sv?j obchod, své manželství, svou krizi do Božích rukou. Ano, musíme se vždy modlit ve ví?e, v??íce že B?h odpoví, úpln? mu d?v??ovat ve své situaci, ?íkající si ve svém srdci: „Ale když ne, Pane – stále budu d?v??ovat Tob?!“

Modli se te? se mnou: „Bože, Ty jsi schopen m? vysvobodit z každé ohnivé pece. A když ne – budu Ti stále v??it! I kdybych musel pokračovat v této hrozn? zkušce (utrpení, trápení, soužení) – kdybych musel ?elit v?tšímu trápení, v?tším zkouškám – já všechno sv??uji Tob?. Jenom p?ij? a projdi se mnou skrz!“

Slibuji ti – Ježíš Kristus p?ijde do tvé krize. Vezme t? za ruku a povede t? skrz ohe?.

Beru v úvahu, že p?íchod Krista do mých krizí je nejv?tší možnou odpov?dí na modlitbu – protože, když On p?ichází, Jeho p?ítomnost m? pozvedá nad všechny mé bolesti, všechna má zran?ní, všechny mé zmatky. Když se Ježíš objeví na tvé stran?, bere t? za ruku a pevn? t? postaví.

Haleluja!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/3561/>